

opusdei.org

Prelatovo pismo (februar 2009)

Majhna in velika nasprotja, majhne neprijetnosti čez dan so priložnosti za to, da gledamo Kristusa na križu. Upanje in ljubezen, ki vzklijeta iz te predanosti, sta tema tega pisma prelata Opus Dei.

24. Feb. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Molitev je in bo vedno prvo orožje za doseženje božjega daru edinosti

kristjanov. Poskušali smo ga uporabiti predvsem v zadnjih tednih, ob osmini za edinost, ki je bila še posebno pomembna v tem letu, posvečenem svetemu Pavlu. Poleg tega v Opus Dei, kakor je priporočal sveti Jožefmarija, vsak dan molimo *pro unitate apostolatus* in prosimo Boga, da bi tisti, ki kličejo Kristusovo ime in ga priznavajo za Gospoda, čim prej postali ena sama čreda pod enim samim pastirjem. [1]

Zdaj vas želim spomniti, da mora vse apostolsko delo – torej tudi delo za edinost kristjanov – skupaj z molitvijo spremljati veselo in velikodušno zadoščevanje, ki nas tesno povezuje z Jezusom Kristusom. Ne pozabimo, da nas je naš Gospod na križu odkupil od naših grehov in nam odprl pot, da bi se poistovetili z Njim.

Naš Oče je vedno ponavljal, da je mrtvičenje »molitev čutov«. [2]

Moramo ljubiti Kristusa na križu in deliti z njim naše majhne in velike težave – poleg prostovoljne osebne pokore –, veseli, da lahko sodelujemo v rasti mističnega Telesa, kakor je učil apostol: *Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.* [3]

Marsikje ne razumejo vrednosti očiščevanja in soodreševanja, katero nosi v sebi bolečina, sprejeta in izročena v povezanosti z Jezusom Kristusom. Še kako aktualno je razmišljanje svetega Jožefmarija v eni od postaj Križevega pota: **»V okolju je navzoč neke vrste strah pred križem, pred Gospodovim križem. V resnici so začeli imenovati križ vse neprijetne reči, ki se zgodijo v življenju in jih ne znajo nositi s čutom božjih otrok, z nadnaravnim pogledom. Odstranjujejo celo križe, ki so jih**

naši dedje postavili ob poteh ...!« [4]

Vabim vas, da se poglobimo v te besede, posebno v naslednjih tednih, medtem ko se pripravljamo na praznovanje 14. februarja – dan zahvale v Opus Dei, ker je obletnica dveh ustanovitvenih dogodkov –, pa tudi v zadnjem tednu tega meseca zaradi postnega časa. Ko je govoril o teh ustanovnih trenutkih – začetku apostolskega dela Opus Dei z ženskami leta 1930 ter ustanovitvi Duhovniške družbe svetega Križa leta 1943 –, je bil naš Oče poln hvaležnosti Bogu. V dejstvu, da sta ta dva dogodka v zgodovini Dela sovpadla na isti dan, čeprav v različnih letih, je sveti Jožefmarija odkrival poseben dokaz božje previdnosti.

V tem je po eni strani videl dokaz bistvene enotnosti med različnimi deli božjega ljudstva, ki sestavljajo

Delo. Hkrati je sveti Jožefmarija z novo jasnostjo doumel, da mora Kristus na križu biti na čelu vseh in sleherne dejavnosti članov Opus Dei. Avgusta 1931 mu je Gospod dal razumeti, da želi, da bi božji moški in ženske postavili križ na vrh vseh človeških dejavnosti preko svojega poklicnega dela, posvečevanega in posvečujočega. Ta božja želja se je potrdila 14. februarja 1943, ko je – kakor zatrjuje naš Ustanovitelj – **»Gospod hotel okronati svoje Delo s svetim Križem«.**

Globoka teološka, duhovna in apostolska usklajenost laikov in duhovnikov, značilnost Opus Dei od njegovih začetkov, je dobila svojo pravno obliko, ko jo je papež Janez Pavel II. postavil za osebno prelaturu. Bodimo hvaležni presveti Trojici za učinkovitost tega tesnega sodelovanja duhovnikov in laikov v poslanstvu Cerkve *pro mundi vita* [5], za odrešenje sveta.

O teh obletnicah je sveti Jožefmarija ob neki priložnosti dejal: »**Mislil sem, da bodo v Opus Dei samo moški. Ne zato, ker ne bi maral žensk – zelo ljubim Božjo Mater; ljubim mojo mater in vaše matere; rad imam vse moje hčere, ki so božji blagoslov po celem svetu –, toda pred 14. februarjem 1930 nisem vedel ničesar o tem, da boste v Opus Dei, čeprav je bila v mojem srcu vedno želja, da bi v vsem izpolnil božjo voljo. In ko sem tistega dne končal z darovanjem svete maše, sem že spoznal, da Gospod hoče ženski del. Kasneje, 14. februarja 1943, je želel s Križem okronati svojo zgradbo: Duhovniška družba svetega Križa.**« [6]

In ko se je obračal predvsem na ženske v Delu, je dodajal: »**Hčere moje, ve imate duhovniško dušo, ponavljam vam s Svetim Petrom: *vos autem genus electum, regale***

sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis (1 Pt 2, 9). Ste izbrani rod, resnično duhovništvo, sveto ljudstvo ... In poleg tega imate privilegij, da je Bog izbral žensko za svojo mater: vedno devico, našo Mater, sveto Marijo, ki je vztrajala pod križem, s trdnostjo, z ljubeznijo. Od Nje se učite biti soodrešiteljice (...). Z vašimi prizadevanji, da bi častile Boga, zadoščevale, bile hvaležne, da bi izprosile, dajete – kakor pravi sveti Pavel – Kristusovemu trpljenju tisto, kar še manjka : *et adimpleo ea quæ desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia* (Kol 1, 24). In Gospod, ki je božji sejalec – spomnite se prilike –, vas vzame v svoje krvaveče roke, kakor dve prgišči žita, vas stisne in vas vrže v zrak, da bi vas raztrosil po vsej zemlji. Vi ste Gospodov blagoslov. Vi ste Gospodova rodovitnost in z njegovo pomočjo zmorete vse.« [7]

Duhovniška duša je značilnost vseh kristjanov, vlita v nas po krstu in birmi. Bog hoče, da bi bila vedno aktivna v vseh, na enak način, kakor človeška duša s svojo sposobnostjo v vsakem trenutku vodi različne ude telesa. Ohranimo vedno živ ta duhovniški duh, ki mora biti kot bitje srca: duhovni utrip, ki vodi k združitvi s križanim in vstalim Jezusom, z željo, da bi postali popolnoma njegovo orodje za odrešenje duš. Kako vpliva sveta oltarna daritev na tvoj dan, na tvoje delo, na tvoje bratstvo, na tvoj apostolat? Ali raste vsak dan tvoja ljubezen do Gospodovega trpljenja? Spodbujaš v svoji duši potrebo po pokori?

Hčere in sinovi moji, bilo je v tem mesecu, ko je naš Oče v nezadržnem zagonu ljubezni, medtem ko je delil sveto obhajilo redovnicam v cerkvi Zavetišča sv. Elizabete, namenil Gospodu naslednje besede: »**Ljubim**

te bolj kot té.« In zaslišal je obvezujoč božji očitek: **»Ljubezen so dejanja, ne pa lepe besede«** [8].

Prošnja, naj ne popušča v molitvi in zadoščevanju, ki mu je že použivalo dušo.

Izkušnja svetega Pavla, človeka, ki je ljubil križ in ki je bil poln vneme za odrešenje sveta, se mora ponavljati v vseh vernikih. Papež Benedikt XVI. na to pogosto opominja v letu, posvečenem Apostolu. »Za svetega Pavla,« je dejal na neki avdienci, »ima križ temeljno prednost v zgodovini človeštva; predstavlja središčno točko njegove teologije, saj beseda križ pomeni odrešenje kot milost, dana vsakemu človeku. Križ postane temeljni in poglavitni element Apostolovega učenja.« [9]

Sveti Pavel v nobenem trenutku ni opustil učenja o nujnosti križa, niti v mestih kot je Korint, kjer je vladal izrazit hedonizem. Naj ne gremo

mimo tega konkretnega zgleda ravnanja, kateremu moramo vsi slediti, še posebno v tem času. *Beseda o križu*, je oznanjal apostol, brez človeških ozirov, je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, norost; nam, ki smo na poti rešitve, pa je Božja moč. (...) Bog je po norosti oznanila sklenil rešiti tiste, ki verujejo. Judje namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost, mi pa oznanjamo križanega Mesija, ki je Judom v spotiko, poganom norost. [10]

Velika je nujnost, tako danes kot vedno, da vztrajamo, naj ljudje poslušajo te resnice z jasnim in hkrati optimističnim, vzpodbudnim jezikom, polnim upanja. »Apostol nas hoče opomniti, ne le Korinčane ali Galačane, temveč vse nas, da je Vstali še vedno Tisti, ki je bil križan. 'Spotika' in 'norost' križa izvirata iz dejstva, da kjer na videz obstaja le neuspeh, bolečina, poraz, prav tam je vsa moč brezmejne božje ljubezni,

kajti križ je izraz ljubezni in ljubezen je resnična moč, ki se razodeva prav v tej navidezni šibkosti.« [11]

Ljubezen do Kristusa pojasni izredno Savlovo moč, da ponese krščansko sporočilo po vsem svetu. »Mnogi predstavljajo svetega Pavla kot bojevitega človeka, ki zna uporabljati meč besede. Res je, na apostolovi poti ni manjkalo konfliktov. Ni iskal površinske harmonije (...). Zanj je bila resnica prevelika, da bi jo bil pripravljen žrtvovati na oltarjih zunanjega uspeha. Zanj je bila resnica, ki jo je izkusil v srečanju z Vstalim, resnično vredna boja, preganjanja in trpljenja. Toda to, kar ga je najgloblje motiviralo, je bilo dejstvo, da je ljubljen od Jezusa Kristusa, in želja, da bi drugim posredoval to ljubezen. Sveti Pavel je bil človek, sposoben ljubiti, in vse njegovo delo in trpljenje je mogoče pojasniti samo iz tega središča. Temeljni koncepti njegovega

oznanjevanja se razumejo samo na tej osnovi.« [12]

V teh vrsticah je popolno opisana gonilna sila duhovniške, apostolske duše, ki jo moramo vsi spodbujati. Prinašajo odmev nekih drugih apostolovih besed: *caritas Christi urget nos* [13], Kristusova ljubezen nas stiska. In še drugih: *Če namreč oznanjam evangelij, nimam pravice, da bi se ponašal, saj je to zame nujnost. Kajti gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!* [14] Goreče prizadevanje, da bi bil zvest Kristusovemu ukazu – enakemu, kot smo ga prejeli vsi kristjani –, je gnalo Pavla, da je neutrudno potoval na vse strani sveta, da je omogočal spoznati Jezusa, ne da bi štel nadloge in žrtve, katere mu je prinašalo izpolnjevanje njegovega poslanstva. Ista želja je gnala prve kristjane. »**Tja gredo vsi**«, je opominjal sveti Jožefmarija v trenutkih težkega verskega preganjanja, »**s svojo čistostjo, da bi**

**očistili umazano in zelenkasto
mlakužo poganškega sveta (...).
Rimska družba začudena prične
opazovati, kako se mladi ljudje, s
trdostjo telesa in duše, spreminjajo
v apostole nove vere; niso se ločili
od sveta in nič jih ne razlikuje od
drugih; kvečjemu tista trepetajoča
luč, ki gori v njihovih prsih.
Opazuje tudi device, ki so
pripadale patricijskim in
plebejskim družinam cesarskega
Rima, ki kronajo svojo nedolžnost
s pokoro. In začne zaznavati
učinke vztrajnega apostolata, brez
prekinitve, prekipevajočega od
velikodušnosti in žrtve; preko
trušča zabav, v amfiteatrih in sredi
grozljivih banketov Kristusov glas
zveni vedno močnejše.» [15]**

Da, moje hčere in sinovi: samo v
Jezusu Kristusu najdemo razlog za
naše služenje dušam, za katerega
želimo, da bi vsak dan rasel z večjo
močjo in z globoko gorečnostjo. Če se

'noro' zaljubimo vanj, kakor sveti Pavel, nobena ovira ali težava, ne zunanja ne notranja, ne more zavirati našega apostolata.

Premišljujmo še druge besede svetega Jožefmarija, ki se je, sledeč apostolovim stopinjam spraševal:

»Od kod je jemal sveti Pavel to moč? *Omnia possum in eo qui me confortat!* (Flp 4, 13), vse zmorem, kajti samo Bog mi daje to vero, to upanje, to ljubezen. Zelo težko mi je verjeti v nadnaravno učinkovitost apostolata, ki ne bi bil oprt, trdno osredotočen na življenje nepretrganega odnosa z Gospodom. Sredi dela, da; v hiši ali sredi ulice, z vsemi bolj ali manj pomembnimi problemi, ki se pojavljajo vsak dan. Tam, ne izven tega – vendar s srcem v Bogu. Potem bodo naše besede, naša dejanja, – celo naša beda! – širila ta *bonus odor Christi* (2 Kor 2, 15), prijeten vonj po Kristusu, da bodo

drugi ljudje nujno dejali: tukaj je kristjan.« [16]

Če nekaj dni, 19. februarja, je dan, ko je predragi don Álvaro praznoval svoj god. Sledimo tudi zgledu tega božjega služabnika, ki je v svoje srce tako globoko vtisnil gorečnost za rešitev duš. Molimo, da bo *iter* v procesu njegove kanonizacije hitro napredoval. Ne da bi prehitevali razsodbo Cerkve, smo prepričani, da bo prepoznanje junaškosti njegovih kreposti pomenilo pobudo več za to, da se bodo mnogi ljudje odločili spreminjati vse trenutke in okoliščine svojega življenja v priložnosti, da ljubijo in služijo kraljestvu Jezusa Kristusa [17].

Prav tako bom 21. februarja imel veselje podeliti diakonat dvema pridruženima, vašima bratoma. V mojo dušo z veliko močjo prihajajo želje svetega Jožefmarija, da bi lahko računal s tem služenjem njegovih

sinov pridruženih: tega ni imel priložnosti videti uresničenega na zemlji, toda njegova molitev in zadoščevanje sta prišla do nebes, in dobro si lahko predstavljate, da ste – smo vsi – sad te molitve, ki se nadaljuje v nebesih, in tistega velikodušnega in veselega zadoščevanja, katerega je uresničeval, dokler je živel med nami.

Včeraj me je na zasebni avdienci sprejel sveti oče Benedikt XVI. Ne morem se upreti temu, da ne bi dodal teh vrstic v pismo, da bi vas še enkrat spodbudil k hvaležnosti za njegovo veliko ljubezen in zanimanje ter njegov očetovski blagoslov za vse osebe in apostolska dela Prelature. Veliko molímo zanj, za njegovo delo in njegove namene.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2009

[1] Prim. Jn 10, 16.

[2] Sveti Jožefmarija, Jezus prihaja mimo, št. 9.

[3] Kol 1, 24.

[4] Sveti Jožefmarija, Križev pot, II. postaja, točka 5.

[5] Jn 6, 51.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski pridig, 11. 7. 1974.

[7] Prav tam.

[8] Prim. Sveti Jožefmarija, Pot, št. 933.

[9] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 29. 10. 2008.

[10] 1 Kor 1, 18-23.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 29. 10. 2008.

[12] Benedikt XVI., Homilija ob začetku Pavlovega leta, 28. 6. 2008.

[13] 2 Kor 5, 14.

[14] 1 Kor 9, 16.

[15] Sveti Jožefmarija, Zapiski pridig, 26. 7. 1937.

[16] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji, št. 271.

[17] Prim. Molitev za zasebno pobožnost Božjega služabnika Álvara del Portilla.